

Hồi 66

Sơ thí đề thanh

Cực diện trước mắt là cực diện Lưu Dự không muốn thấy nhất, một khi công nhiên quyết liệt, giữa song phương không còn đất trống để di chuyển, tất cả chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực.

Hán bang hiện tại người đông thế mạnh, nếu dốc toàn lực vây đánh, gã và Yến Phi có lẽ có thể đột vây đào tẩu, Cao Ngạn tuy thân pháp linh xảo, lại chỉ miễn cưỡng có thể chống đỡ, người khác bao gồm Kỷ Thiên Thiên kinh nghiệm thực chiến đâu có đủ, tất không tránh khỏi bất hạnh. Đương nhiên gã và Yến Phi quyết không chịu bỏ rơi mọi người, cuối cùng tất kiệt sức mà chết, toàn quân bị tiêu diệt.

Yến Phi cao minh phi thường, đã trước tiên phát giác địch nhân có mai phục tiền thủ ở nơi cao, cho nên một mình xông vào, nhưng điều đó không thể cải biến diễn biến kế tới, huyết chiến thủy chung không thể tránh khỏi.

Trước trận chiến Phì Thủy, Yến Phi từ lâu đã có tác dụng khống chế điều khiển đối với các thế lực Biên Hoang Tập, có thể nói ngày nào còn Yến Phi ngồi trên Đệ Nhất Lô uống rượu, không có một ai dám phóng túng thái quá. Hiện tại Chúc lão đại của Hán bang được Giang Hải Lưu chống lưng, không chịu xuôi tay cúi đầu nữa, Yến Phi vắng mặt bấy lâu, y liền có thể mượn tình huống thế lực người Hán phương Nam trở thành mạnh mẽ sau trận chiến Phì Thủy mà độc bá Biên Hoang Tập, lấn lướt các thế lực người Hồ phương Bắc.

Nghĩ đến đó, Lưu Dự nắm chặt cán đao, quyết ý tử chiến, giết được người nào hay người đó.

Yến Phi lúc này trong lòng hoàn toàn không có tạp niệm, mức độ linh mẫn của cảm quan vào sát na đó đã lên tới trạng thái đẳng phong. Chàng không những nắm chắc vị trí của mỗi một tiền thủ, còn cảm ứng được địch nhân đang ẩn tàng trong tổng đàn của Hán bang đã từng bị Phù Kiên dùng làm hành cung, biết được bất luận là mình có bị loạn tiễn bắn chết hay không, bọn chúng đều sẽ ủa ra, huyết tẩy Đông môn đại nhai.

Yến Phi cười dài một tiếng, quát lớn: "Gan thiệt!".

Điệp Luyến Hoa hóa làm những tia sáng sắc nhọn chớp xẹt loang loáng vây quanh mình, dòng chân khí kỳ dị nên đổi lại gọi là "Kim Đan đại pháp" chạy khắp toàn thân, ý niệm cao tốc như điện quang hỏa thạch khống chế, cứ tùy ý mà phát. Vì Âm thần Dương

thần được Kim đan liên kết lại, nhật nguyệt hợp bích, lệ thiên rải rắc khắp mặt đất¹, không còn vấn đề đau đầu ai chủ ai phó nữa.

Kiểm phong thiên biến vạn hóa, nhưng kinh đạo lại dẫn bắt cơ kéo thủ pháp vừa đúng, lúc dẫn lúc phát lúc đẩy lúc dời, đem những mũi tên từ bên trái bắn xuống đối phương hướng bắn lên địch nhân trên cao bên phải, bên phải cũng theo cung cách đó mà bắn về bên trái, biến thành trạng hướng tả hữu bắn nhau quỵ dị.

Bàng Nghĩa, Lưu Dụ, Cao Ngạn, Kỷ Thiên Thiên ai ai cũng tròn mắt há mồm, giờ phút này Yấn Phi như biến thành dị vật khác lạ, toàn thân sáng ngời trong suốt, như hư như thực, như thật như ảo, thứ cảm giác không thể đoán nổi đó khẳng định là ai ai cũng chưa từng thấy qua, bọn họ không còn "nhận dạng" ra Yấn Phi nữa.

Người có công lực cỡ Lưu Dụ lúc này càng sinh ra cảm giác lẫn lộn, giống như "kim quang" của kiếm bén loang loáng vây quanh mình Yấn Phi vừa chạm vào tên là tên liền quay đầu phản xạ, ai bắn ra tên đều phải chịu hứng lấy tên của mình.

Lưu Dụ trong lòng vang lên lời phúc đáp hào hùng của Yấn Phi: Nhậm Dao còn dụng phải chàng nữa tất chết chắc, thấp thoáng nghĩ đến khả năng vào giờ phút này, Yấn Phi chính đã bắt đầu sải bước lên bậc cấp bảo tọa "Thiên hạ đệ nhất cao thủ", chỉ cần chàng có thể đứng vững ở Biên Hoang, bảo tọa đã thuộc về chàng.

Cánh cửa tổng đàn Hán bang mở ra, một trung niên đại hán cao hơn Yấn Phi dẫn mười mấy thủ lãnh Hán bang xông ra, không cần nói cũng biết đó là Chúc lão đại.

"Keng!".

Vừa hay có một mũi tên đụng lên Điệp Luyện Hoa của Yấn Phi, không ngờ không bắn lại phía địch nhân trên cao, mà như bay lộn đi, nhắm giữa ngực trung niên đại hán, phát sau mà đến trước, đoạt lấy tiên cơ của địch nhân, xảo diệu khiến cho người ta khó tin.

Chúc lão đại cũng giật mình, quát một tiếng "giỏi!", không ngờ còn thò tay định chụp lấy mũi tên bất ngờ kia, không tránh né chút nào, như một con bạc xả lạng hết trên bàn bạc, đặt luôn cả cái tiệm lớn nhất của mẹ y.

Chúc lão đại năm ngón tay bấu giữ thân tên, không ngờ mũi tên trơn nhẵn còn lòi khỏi lòng bàn tay của y ba tấc, chỉ nửa tấc nữa là ghim vào ngực y, đang ngấm ngấm

¹ Trong Dịch Kinh (易經), phần Ly Quái (離卦) có viết: **Nhật nguyệt lệ hồ thiên** (日月麗乎天), tức mặt trời mặt trăng dính bám vào trời.

thở phào, lồng ngực lại tựa bị sét giật, bằng vào công lực của y vẫn không chịu nổi, thoái lui ba bước, đụng té đám thủ hạ đằng sau kẻ đông người tây, rồi mới đứng vững được.

Tiến thủ trên cao hai bên Đông môn đại nhai chia nhau trúng tên, ngã quỵ trên nóc, nhưng không có mũi tên nào trúng vào chỗ yếu hại, đều là tay chân không trí mệnh, cho nên ai cũng biết mỗi một mũi tên đều nhắm chuẩn mà bắn, thật không ai tin được, lại khơi khơi là sự thật rành rành trước mắt.

Chân khí nóng bức xâm nhập kinh mạch Chúc lão đại mau chóng tan biến, nhưng vượt ngoài ý liệu, lại tạo dẫn một cơn phát lạnh, Chúc lão đại chịu không nổi, toàn thân run lập cập, biết món quà diện kiến của Yến Phi đã làm cho mình chịu nội thương không nhẹ.

"Rẻng!".

Kiểm lọt vào trong vỏ.

Yến Phi như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên đi tới trước Chúc lão đại mặt mày không còn một giọt máu, mỉm cười hỏi: "Là chiến hay hòa? Để cho Chúc lão đại người nói một câu quyết định. Ta có thể bỏ tất cả, lấy lão ca người làm mục tiêu kết cuộc, không phải người chết thì là ta chết. Chúc lão đại người nghĩ đó là biện pháp giải quyết tốt nhất sao?".

Bọn Lưu Dụ vẫn còn đang thần thờ, không tưởng được Yến Phi lợi hại đến trình độ như vậy, không những phản thủ làm công, còn hoàn toàn trấn giữ cục trường, không hổ danh đệ Biên Hoang đệ nhất kiếm.

Cả Tiểu Thi nãy giờ một mực sợ hãi trốn trong thùng xe cũng học theo tiểu thư của ả, ló đầu qua rèm cửa bên kia mà xem nhiệt náo.

Đám Hoang dân của Biên Hoang Tập bắt đầu rình qua khe cửa hay ló đầu trong hẻm hóc nghe nhìn.

Chúc lão đại từ trên bậc cấp nhìn Yến Phi bên dưới, miễn cưỡng đè nén thương thế, trầm giọng: "Biên Hoang Tập không còn là Biên Hoang Tập trước đây nữa, Yến Phi, người biết điều thì lên xe rời khỏi Biên Hoang Tập, vĩnh viễn không trở lại, nếu không sẽ có một ngày hối hận không kịp".

Yến Phi mỉm cười lười biếng: "Chỉ có một phương pháp chứng minh Biên Hoang Tập không phải là Biên Hoang Tập trước đây, là để Chúc lão đại người chịu quyết một trận tử chiến".

Chúc lão đại cảm thấy tinh thần và khí thế của Yến Phi đã khóa chặt y, một khi mình quát một tiếng "giết", Yến Phi tất sẽ tận hết lực lượng truy sát mình, mình có bao

nhiều người cũng vô dụng. Ý tưởng đó khiến cho sống lưng y phát lãnh, thành linh y hiểu Yến Phi đã không còn là Yến Phi của trước đây nữa. Yến Phi trước đây y không dụng tới được, huống hồ là Yến Phi hiện tại! Sự ủng hộ của Giang Hải Lưu giờ này phút này như nước xa không cứu được lửa gần.

Chúc lão đại thần sắc hung ác, chăm chăm nhìn Yến Phi: "Được! Bọn ta đi!".

Nói xong phất tay áo, xoay đầu đi vào trong, chúng thủ hạ liền theo sát, "bình" một tiếng đóng cửa lại.

Một tiếng hú thoát ra từ miệng Cao Ngạn, chỉ thấy tiểu tử đó phóng tới bên cạnh Yến Phi, giơ tay lớn tiếng: "Biên Hoang Tập vẫn là Biên Hoang Tập trước đây, tất cả không có gì cải biến".

o0o

Năm chiếc xe la dừng lại trước Đệ Nhất Lâu, hiện tại đã thành một khoảnh đất trống cháy đen tro than đầy đất. Yến Phi như viếng thăm di tích cổ xưa đã chìm vào quên lãng, cất bước đi vào giữa nền Lâu, xoay người lại, hướng về phía Cao Ngạn, Lưu Dự, hai chủ bộc Kỷ Thiên Thiên, Bàng Nghĩa và bảy huynh đệ đầu bếp còn lại của y: "Biên Hoang Tập không có Đệ Nhất Lâu căn bản không thể gọi là Biên Hoang Tập, bọn ta phải lập tức tiến hành xây dựng lại, tiếp tục bán đệ nhất danh tửu của Biên Hoang, Tuyết Giản Hương".

Kỷ Thiên Thiên vỗ tay: "Thiên Thiên toàn lực ủng hộ".

Hai tiếng "Thiên Thiên" vừa thoát ra, liền khiến cho đám Hoang dân hung hăng bốn phía đổ lại xem nhiệt náo bắt đầu nghị luận, chỉ tức là Kỷ Thiên Thiên vẫn còn che mặt, không để cho người ta thấy được phương dung.

Bàng Nghĩa buồn bã thốt: "Tám người bọn ta nội trong vòng hai tháng đi đồn cây, lại tốn một tháng đưa đến đây, lại bị Chúc lão đại tịch thu, ta muốn cãi theo lý, lại bị Chúc lão đại đuổi khỏi cửa, đánh một trận không thương tiếc".

Cao Ngạn tiếp lời: "May là còn lại năm chiếc xe la vận chuyển gỗ, nếu không làm sao mà có sinh kế, đem xe la cải trang thành xe chở khách chở hàng, nhờ thế lực của tộc Thát Bạt Tiên Ti ở thành Bắc bảo hộ, mở một quán xe la, kiếm sống chút ít. Chúc lão đại cố kỵ Thác Bạt tộc, còn chưa dám can thiệp".

Yến Phi thông dong thốt: "Đợi ba tháng nữa thì quá lâu! Ta không có tính nhẫn nại đó, ta sẽ kêu Chúc lão đại đem gỗ mà y cướp đoạt trả lại".

Lưu Dụ lắc đầu: "Nếu Chúc lão đại lần này khuất phục, cái ghế Long đầu lão đại của y cũng không dùng được nữa, bọn ta bức như vậy thì Chúc lão đại lập tức khai chiến".

Yến Phi giang tay: "Còn có cách nào tốt hơn sao?".

Kỷ Thiên Thiên dịu giọng: "Thiên Thiên có đề nghị".

Mọi người ngạc nhiên liếc nhìn nàng, đều không nghĩ ra có cách nào hay hơn.

Kỷ Thiên Thiên cười nhẹ: "Thiên Thiên là đại sứ thần của Đệ Nhất Lâu, chuyện này đương nhiên là để tôi ra mặt, giúp cho Chúc lão đại đã bị Yến công tử hù mất hết can đảm có cơ hội hạ đài. Y có thể nói là nể mặt cha của Thiên Thiên, chứ không phải là sợ Yến Phi người".

Tiểu Thi run rẩy: "Tiểu thư!".

Kỷ Thiên Thiên vỗ vỗ vai Tiểu Thi, an ủi: "Không cần sợ, đừng quên tiểu thư của người cũng biết múa máy đao kiếm".

Lưu Dụ ngồi trên xe la, vỗ đùi: "Tuyệt diệu, hơn nữa nhất định không có gì xảy ra. Bởi vì nếu Thiên Thiên có ba dài hai ngắn gì, Chúc lão đại khẳng định là không làm người được nữa".

Cao Ngạn lo lắng: "Nếu Chúc lão đại giam lỏng Thiên Thiên, bọn ta làm sao?".

Yến Phi trầm ngâm: "Nếu không muốn huyết chiến, đây quả là kế có thể làm, cho dù Chúc lão đại có gan trời, y cũng không dám khinh thị muối tử của Huyền soái, vì Huyền soái hiện tại đã trở thành người có thể quyết định sự tồn vong của Biên Hoang Tập. Thiên Thiên tiểu thư của bọn ta có thể bắt đầu phát huy thần thông của nàng".

Kỷ Thiên Thiên cười tươi tắn: "Thiên Thiên tiểu thư của bọn ta! Nói thật dễ nghe quá, Thiên Thiên hiện tại lập tức đi gặp Chúc lão đại, trước hết chính thức đưa thiệp bái môn, mặt này các người chắc làm giùm tôi được".

Cao Ngạn nghĩa bất dung từ: "Thiên Thiên xin cứ viết thiệp ngay, để ta đưa qua cho Hán bang".

Kỷ Thiên Thiên kêu Tiểu Thi văn phòng tứ bảo, thần tình hưng phấn: "Lần này quả là một chuyến đi không vô ích, tôi còn có một đề nghị nhỏ".

Bàng Nghĩa không những bội phục lòng can đảm và tài trí của nàng, còn cảm kích nàng chịu hạ mình đi gặp Chúc lão đại, vui vẻ nói: "Chỉ cần là đề nghị của Thiên Thiên tiểu thư, bọn ta nhất định sẽ tận lực làm xong".

Kỷ Thiên Thiên chỉ hoang viên đằng sau Lâu: "Bọn ta dựng doanh trại tạm cứ ở đây được không, như vậy thì ngày đêm có thể tiến hành công tác trùng kiến".

Cao Ngạn xen miệng đáp ứng trước Bàng Nghĩa: "Chuyện đó dễ mà, bọn ta lập tức căng lều, bảo đảm vừa rộng vừa thoải mái".

Lưu Dụ trong lòng càng lúc càng hiểu rõ Kỷ Thiên Thiên đến Biên Hoang Tập là không muốn có lại ngày tháng quyền thế ở Kiến Khang, mà là tận tình thử lối sống mới, cho dù khổ nhọc cũng không hề, hy vọng là nàng không phải mượn khốn khó để quên đi sống tình!

Yến Phi cười dài một tiếng, thản nhiên đi về phía hầm rượu, thốt: "Thiên Thiên muốn lập trại thì cứ lập trại, bất quá đừng mong ta phụng bồi. Khà khà! Hầm cất rượu là của ta, thiên hạ còn có gì đáng thưởng thức hơn là ngủ giữa những vò rượu chứa đầy Tuyết Giản Hương chứ?".

ooo

Yến Phi ngồi chỗ bậc đá đi vào hầm rượu, hưởng thụ mùi mỹ tửu, Bàng Nghĩa ngồi bên trái chàng, vui vẻ nói: "May là ngươi đã về, nếu không ta thật không biết làm sao sống ở Biên Hoang Tập".

Yến Phi thuận miệng hỏi: "Ngươi thật ra đã làm trò quỷ gì vậy? Khảm thái đao sao lại lưu lại trên cành cây?".

Bàng Nghĩa lộ thần tình bên lên: "Lúc đó bọn ta gặp phải một đám cướp vặt, vội vàng chạy trốn, trong lúc hỗn loạn quăng đao chặn địch, may là chạy mau, thoát khỏi đại nạn".

Yến Phi ôm một vò rượu uống một ngụm, cảm xúc sản sinh, nếu không phải Bàng Nghĩa quăng Khảm thái đao không trúng địch nhân mà trúng thân cây, chàng đã không tiến vào hoang thôn, đụng phải Nhậm Dao, dẫn đến sự tình nuốt 'Đan kiếp' phát sinh, vì họa mà được phúc, tựa như trong cõi mờ mịt quả thật có sự tồn tại của khí số ngộ hợp.

Bàng Nghĩa nói: "Hiện tại Lưu Dụ đã phụ Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi đi thành Bắc mua lều trại của người Hồ, Cao Ngạn thì đi đưa thiệp cho Chúc lão đại, các

huỳnh đệ khác đang khiêng đồ xuống xe, đem mấy cái hòm lớn của Thiên Thiên ra hậu viện, thỉnh linh Biên Hoang Tập lại trần đầy sinh cơ và lạc thú, lão ca ta thật rất cảm kích người, hy vọng Chúc lão đại biết điều, mọi người cùng chia sẻ hòa bình, để tất cả hồi phục như cũ, thà vậy còn hơn là không ngừng liều mạng người chết ta sống”.

Yến Phi dựa tường đá, nhắm mắt lại, khẽ thở dài: "Trước và sau trận chiến Phi Thủy là hai thời thế khác biệt, tất cả phải định vị trở lại, càng cần phải tìm bất điểm cân bằng mới giữa các thế lực. Biên Hoang Tập đã thành đất mà những kẻ mạnh trong thiên hạ phải tranh đoạt, biến hóa hỗn loạn phức tạp có thể tưởng tượng được. Bọn ta về lại là muốn kiến lập trật tự mới cho Biên Hoang Tập, người phải chuẩn bị tâm lý đó”.

Bàng Nghĩa cười nói: "Chỉ cần có Yến Phi người ngồi trấn, đối với ta mà nói thì tất cả sẽ thái bình. Không biết có phải vì quá quen lối sinh hoạt ở đây, đi đến chỗ nào khác đều cảm thấy không quen được, thiên hạ còn có chỗ nào nhiệt náo hơn ở đây chứ? Hàng hóa nam bắc muốn gì có đó, nhưng nếu để một bang độc tài, lung đoạn tất cả, Biên Hoang Tập sẽ mất đi nét đặc sắc riêng tư của nó”.

Yến Phi hỏi: "Hiện tại hình thế ra sao?”.

Bàng Nghĩa đáp: "Do thù hận đối với Phù Kiên giết chóc và bắt Hoang nhân làm nô dịch, Đê bang đã bị đánh đuổi, thế lực lớn nhất của người Hồ hiện tại là Tiên Ti tộc và Khương tộc, Tiên Ti tộc lại chia thành hai bang, một là Phi Mã hội do Hạ Hầu Đình của Thát Bạt tộc thống lãnh, một là Bắc Liên bang do Mộ Dung Chiến cầm đầu; thêm vào Hán bang, tứ đại thế lực chia nắm Biên Hoang Tập, mấy bang hội khác như Hung Nô bang và Yết bang chỉ có thể dựa dẫm bọn chúng mà sinh tồn”.

Yến Phi mở mắt, trầm giọng: "Còn sợi dây xích chặn sông thật ra là chuyện gì vậy?”.

Bàng Nghĩa cười khổ: "Là bước đầu lập uy của Chúc lão đại, vạch chia bến tàu thành hai bộ phận Nam Bắc, hiện tại người Hán đông đảo, người Hồ chỉ còn nước nuốt tiếng chịu nhận, bất quá người Hồ luôn luôn ham đánh đấm hung hãn, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện”.

Ngưng một chút lại nói: "Đông môn đại nhai đã thành địa bàn của Chúc lão đại, không ai dám đặt chân vào khu vực đó. Hôm trước Chúc lão đại hạ lệnh tất cả mọi người ở khu Đông phải nộp thuế đất cho y, bắt đầu từ mừng một cho đến cuối tháng tới là phải nộp thuế, ở Biên Hoang Tập lần đầu có người dám làm gan như vậy, có thể biết Chúc lão đại hành hành bá đạo ra sao”.

Yến Phi cười khi: "Chúc lão đại sai lầm rồi! Người đến Biên Hoang Tập chính là người muốn trốn tránh thuế má nặng nề hà khắc, mà y lại ngu xuẩn đi ban ra cái luật đó

với Biên Hoang Tập, khẳng định là tự chuốc diệt vong. Chuyện y tạm thời gác sang một bên, người cần mau chóng hoàn thành công tác trùng kiến, ta rất nhớ cái bàn riêng trước đây”.

Bàng Nghĩa nói: "Cho dù tên lười người chịu giúp một tay, thêm vào Lưu Dự và Cao tiểu tử, không tốn hai ba tháng thì dừng mong làm xong”.

Yến Phi lắc đầu: "Quá lâu! Bọn ta cần khai trương Đệ Nhất Lâu mới trong vòng một tháng, thêm vào tiền tài của Thiên Thiên, muốn nhiều người không được sao?”.

Bàng Nghĩa buồn bã đáp: "Yến Phi người không sợ Chúc lão đại, người khác thì sợ muốn chết. Người không phải đã từng kêu muốn xe la ở bến tàu đó sao, kết quả thế nào? Sợ nhất là Chúc lão đại không cho phép mấy thương gia làm ăn buôn bán với bọn ta, người Hồ lại sợ không mua được hàng hóa phương Nam do Chúc lão đại khống chế nên không chịu chơi với bọn ta, bọn ta sẽ hoàn toàn bị cô lập”.

Yến Phi đau đầu: "Theo người nói, cho dù Đệ Nhất Lâu có mở cửa lại, cũng không có ai dám vào”.

Bàng Nghĩa cười khổ: "Sự thật là vậy, ta thấy cuối cùng vẫn phải dựa vào võ lực để giải quyết, xem đao của ai mau hơn dữ hơn”.

Yến Phi lắc đầu: "Địch đông ta ít, làm vậy được sao?”.

Bàng Nghĩa nói: "Đệ Nhất Lâu không xây cũng được, quyền khống chế thao túng Dĩnh thủy xuống Nam nằm trong tay Chúc lão đại, đầu bếp khéo tay không có gạo thì làm sao mà thổi cơm, Đệ Nhất Lâu sau khi trùng kiến chỉ là một cái xác không, có lẽ chỉ để cúng thần tiên đến hít gió uống sương”.

Yến Phi cười: "Đừng có nản lòng, vạn sự khởi đầu nan. Nói cho ta biết người có sợ Chúc lão đại không?”.

Bàng Nghĩa đáp: "Có Yến Phi người ở đây, ta sợ Chúc lão đại con mẹ y!”.

Yến Phi vỗ đùi: "Đã là như vậy, ta có thể đem sự bảo hộ của ta đối với người khuếch rộng ra tới tất cả những ai chịu giao dịch với bọn ta, bắt đầu thuê mướn tráng đinh xây dựng Lâu”.

Tiếp đó hân hoan cười nói: "Nói cho ta biết Chúc lão đại ngoại trừ tổng đàn Hán bang của y ra còn có chỗ nào trực tiếp kinh doanh gì khác không?”.

Bàng Nghĩa đáp: "Chủ yếu nhất là hai đồ trường và một tiền trang, đều là nghề kiếm tiền nhiều nhất, không cho phép người khác động vào”.

Yến Phi bình tĩnh thốt: "Chúc lão đại làm oai với bọn ta không xong, hiện tại tới phiên bọn ta làm oai với y".

Bàng Nghĩa giật mình: "Người muốn đi phá?".

Yến Phi cười thành tiếng trong bụng: "Đi phá thì đúng là đi phá, bất quá đi phá cũng có rất nhiều loại. Chúc lão đại mở cửa làm ăn, không thể không hiểu quy củ giang hồ, ta trước hết làm cho hai đồ trường của y sạt nghiệp đóng cửa, rồi lại hạ thủ cướp tiền trang của y. Ta phải không tốn một giọt máu mà bắt Chúc lão đại cúi đầu khuất phục, khôi phục lại nhưng ngày tháng tốt đẹp không trói không buộc của Biên Hoang Tập".

Bàng Nghĩa lo lắng: "Ta không biết người có tuyệt nghệ gì mà làm như vậy, bất quá Chúc lão đại không phải là kẻ ngồi yên chờ chết, ta khẳng định y sẽ khóc kể với Giang Hải Lưu, họ Giang sẽ phái cao thủ đến thu thập người, cuối cùng vẫn phải xem ai có quyền đầu cứng hơn?".

Yến Phi thốt: "Tính đi tính lại, đợi đến khi Giang Hải Lưu phái người đến viện trợ, chắc cũng là chuyện mười ngày sau rồi, có thời gian mười ngày đó, đủ cho bọn ta lật chuyển hình thế, người chuyện gì cũng không cần lý tới, chỉ cần lo mau chóng tiến hành trùng kiến. Mấy chuyện khác giao cho ta và Lưu Dụ đi phụ trách. Đừng coi thường Lưu Dụ, con người này có tài đại tướng, được Tạ Huyền toàn lực ủng hộ, lúc tất yếu có thể điều động thủy sư đến trấn thủ Biên Hoang Tập, hiểu không?".

Hy vọng của Bàng Nghĩa được nung nấu, lập tức phấn chấn tinh thần, hai chữ "Tạ Huyền" không có gì có hiệu lực hơn.

Yến Phi từ từ nhắm mắt: "Lão tử hiện tại say rượu rồi, phải đánh một giấc cho đã, đừng quấy nhiễu ta. Ài! Cuối cùng đã về tới nhà! Tin ta đi, ngày mai tất cả sẽ khác đi!".

- o O o -